

A L S Ó V Á R O S I

H A R A N G S Z Ó

A nagykanizsai Szent József Plébánia lapja V. Évf./IV. szám 2010. április

- A családot, ahol eleinte roppant készségesnek mutatkoztak, majd - számomra érthetetlenül - kimérték és távolságtartók lettek... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**
- Fiatalunkat, akit elmaradozása után többször is megszólítottam, aki fűt-fát ígért és mégsem tért vissza hozzánk... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**
- Kamaszainkat, akik azért „párologtak el” körünkből, mert másutt „olcsóbban mérik” a bértermelést... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**
- Testületi tagunkat, aki érdeklődésemre „mondvacsinált” okkal magyarázta eltűnését körünkből, és aki azóta sem adott „életjelt” magáról... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**
- A testvért, aki egy bohókás megjegyzés folytán vérig sértődött és most nem hajlandó szentségekhez járulni... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**
- A suttyó kölyköt, aki azzal a képtelen ötlettel állt elő, hogy a jövőben a hittant is távoktatás módjára tanítsuk... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**
- A sok-sok begubózót, sodródót, kevéssel is beérőt, akiknek elég amit eddig megszoktak és nem vágnak a többre, másra, valahová tartozásra... - **keresztedhez viszem, Jézusom.**

- A kevéske jóban-rosszban kitartóért, „napkeltétől gürcölőért”, akik Péterrel kérdezik: „Hová mennénk, az örök élet ígéi nálad vannak...” - **hálát adok neked, Jézusom.**
- A fiatalemberekért, akik diszkréten jelezték, úgy érzik, őket Isten valami nagyon szépre, magasztosra, de embert próbálóra, a papságra hívja... - **hálát adok neked, Jézusom.**
- A nyugdíjasért, aki gyónása előtt az idősek lelki tükrét böngészi, hogy ne csak megszokásból tegye amit tesz, hanem ott Veled találkozhasson... - **hálát adok neked, Jézusom.**
- Az atyáért, aki nemrégiben Szent Pál szavait keltette életre közöttünk: a lélek készséges, de a test erőtlensége és tanított és intett nagy bölcsességgel. - **hálát adok neked, Jézusom.**
- Templomos társunkért, aki idejét és otthonát kínálta föl azért, hogy két egymásra orroló lélek között minden korábbi nézeteltérés rendeződjön... - **hálát adok neked, Jézusom.**
- Kis Sámuelünkért, akit társai sokszor megmosolyognak esetlenségei miatt, de aki leföli társait figyelmességével és éberségével... - **hálát adok neked, Jézusom.**

- Öregjeinkért, akik fiatalokat megszentítő tudásszomjjal jönnek a felnőtt katekézisre, mert meríteni kívánnak egyházunk lelki-szellemi kincseiből... - **hálát adok neked, Jézusom.**

Add, hogy egy parányit megsejthessek megváltásod titkából és megérezhessek feltámadásod örömeiből!

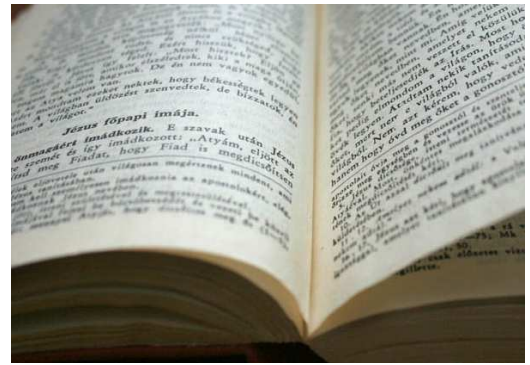
Horváth Lóránt
plébános

Az utolsó szó az Életé...”

Henri Boulad SJ szentbeszéde

Alexandria, 1999. április 10. Húsvét vigíliája (Jn 20,1-19)

Kedves Barátaim, kedves Testvérek,

Az imént meggyújtottuk a tüzet az éjszakában; két kődarabbal, csiholással gyújtottuk meg. Régen fogtak két kavicsot, összedörzsölték addig, amíg szikra nem pattant ki belőle. Ma egy kicsit bonyolultnak tekintjük ezt, és gyufát használunk. De ugyanazon az elven alapul, mert a gyufa is anyag, ásvány. És ezt a fakó, sötét, látszólag halott két ásványdarabot összedörzsölve hirtelen láng, tűz csap fel. Ez azt jelenti, hogy a tűz el van rejtve abban, ami leginkább ellenszegül, ami szinte akadályt állít a fénynek. Ha nem volnának ablakok ebben a helyiségben, a fény nem jutna át, mert a falak megakadályoznák az átjutást.

Minden kinyilatkoztatás, mindenfajta hit előtt létezik elrejtve a reménységnek egy jele az általunk ismert anyagi világban. A tudomány embere vagy a hétköznapi ember felfedezi, hogy végül is az anyag természetében létezik egy tűz. Márpedig a tűz az élet jelképe, és a láng is, ami táncol, mozog, felemelkedik, szintén az élet üzenete, élet az élet előtt. De ez a tűz, amelyet az anyagból csiholtunk, felidézi a legelső tüzet, egy bezárt kezdeti világot:

Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött. Isten szólt: legyen világosság! És világos lett.” (Ter 1,1-3)

Így kezdődött minden, a fény feltörésével, és ez magának a teremtésnek a kezdete.

Amit a Biblia nekünk elmesél, azt a század elején felfedezték a

sok: a big-bang-ról, vagyis az ősrobbanásról van szó, amikor a tűz feltört a kezdeti sötétségből. Itt találkozik össze a tudomány és a hit: bármilyen vastkos az éjszaka sötéteje, egy tűz el van rejtve benne, és az Isten ereje képes felfakasztani.

Hogy ne felejtjük el ezt a leckét, és minden nap szembesüljünk a fény erejének jelével a sötétség fölött, itt van a nap, amely minden reggel áttöri az éjszakát, felemelkedik a horizonton és kijelenti: erősebb vagyok! Erősebb vagyok, mint a sötétség, az utolsó szó nem az éjszakáé. Akhénaton fáraó, próféta, aki a történelem egyik legszebb alakja, Isten jelképévé tette a napkorongot az égen. Nem talált beszédesebb, megelevenítőbb képet ahhoz, hogy Istent felidézze, mint a napkorongot, a fényt: az Isten = fény. Szent János levelében folyton visszatér ez a gondolat: „*Isten világosság, benne nyoma sincs a sötétségnek... ha világosságban élünk, amint ő is a világosságban van, akkor közösségben vagyunk egymással... A sötétség múltban van és az igaz világosság már ragyog.*” (1Jn 5-7)

Isten a világosság, és Krisztus is magát világosságnak nevezi. Ugyancsak Szent János az evangéliuma legelején mondja: „*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága... az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött.*” (Jn 1,4,10)

Végül is ez az anyagi fény - amely az előbb fellángolt a sötétben, amely már a kezdeti káoszban feltört, s amely minden reggel az éjszakából feltámad és bevonja az egész földet - ez a fény csak szim-

bóluma egy másik fénynek, amely szívünk közepén és az élet szívében rejlik: ez pedig az Ige, az emberek Világossága.

A Feltámadás, amelyet ma ünneplünk, Krisztus világosságának győzelme a világ sötétsége fölött. Ezt mondja nekünk: „*Ne féljétek, legyőztem a világot, győzedelmeskedtem az éjszakán, eltapostam a sátánt, legyőztem a bűnt, erősebb vagyok, mint a Rossz.*” Bármilyen sötétségben is legyünk, bármekkora elkeseredésben süllyedtünk is el, bármilyen tragikusak is legyenek a körülöttünk zajló események, tudjuk, hogy az utolsó szó a Fényé, az utolsó szó az Életé, az utolsó szó Krisztusé.

Ma Húsvét áldott vigíliáján ezt a győzelmet ünnepeljük az éjszaka, a sötétség fölött, a halál, a bűn és a Rossz fölött. A reménység nagy jele legyen ez számunkra; a reményé -, lesz még éjszaka, lesz még sötétség, de Szent János a Jelenések könyvében elmondja, hogy a történelem végén nem lesz többé éjszaka, mert a sötétség a fényben elmerül, és a nap véget nem érően tündököl az új ég és az új föld fölött. Nos, ez a húsvéti ünnep utolsó jelentése, Húsvété, amely minden évben hirdeti Krisztus végső nagy győzelmét a történelem végén.

Ezt a reményt hordjuk magunkban, ez a bizonyosság ad erőt az előrehaladáshoz; a megingathatatlan öröm erősebb minden szomorúságnál, mert Isten lesz a győztes, Fia, Jézus, Testvérünk és Urunk Feltámadásának erejével.

Amen

A nagyheti szertartások rendje

Nagyhétfő	De. és Du. beteglátogatás (Kérjük bejelenteni a plébánián azokat a betegeket, akikhez az ünnepek előtt szeretnének lelkipásztort hívni.)
Nagycsütörtök	13:00 ministráns próba, Plébániatemplom 15:00 ministráns próba, Palin 16:00 nagycsütörtöki szertartás, Palin 18:00 nagycsütörtöki szertartás, Plébániatemplom
Nagypéntek	11:00 ministráns próba, Plébániatemplom 15:00 ministráns próba, Palin 16:00 nagypénteki szertartás, Palin 17:00 keresztút, Plébániatemplom 18:00 nagypénteki szertartás, Plébániatemplom
Nagyszombat	08:00-20:00 Szentsír látogatás, Plébániatemplom és Palin 08:00-10:00 Szentgyónási lehetőség, Plébániatemplom 11:00 ministráns próba, Plébániatemplom 14:00-15:00 Szentgyónási lehetőség, Palin 15:00 ministráns próba, Palin 20:00 vigília szertartás körmenet és ételszentelés, Palin
Húsvét vasárnap	05:00 húsvéti vigília, körmenet és ételszentelés, Plébániatemplom 08:30 ünnepi szentmise, Plébániatemplom 10:00 ünnepi szentmise, Plébániatemplom 11:30 ünnepi szentmise, Palin 18:00 ünnepi szentmise, Plébániatemplom
Húsvét hétfő	08:30 ünnepi szentmise, Plébániatemplom 10:00 ünnepi szentmise, Plébániatemplom 11:30 ünnepi szentmise, Palin 18:00 ünnepi szentmise (jelnyelvi tolmácsolással), Plébániatemplom
Húsvét hétfő utáni kedd és szerda	A plébánia zárva tart, a templomban sem lesznek szertartások.

Hirdetések

Május 22-én szombaton egyházközségi kirándulást szervezünk (Gödöllő – Máriabesnyő, Fót). Érdeklődni Mónai Zsuzsánál lehet 06-70/627-1973 monaizsuzsi@chello.hu

Az áprilisi Ifi körök időpontjai: április 10 és 24 este 19:30

Felnőtt katekézis áprilisban: Számítógép nélküliek: április 16 és 29-én 18:30-kor; számítógépes csoport: 30-án 18:30-kor.

Már lehet jelentkezni a nyári hittanos táborba. A tábor helyszíne: Csobánka. Minden információ fellelhető plébániánk honlapján. Ott letölthető a jelentkezési lap is.

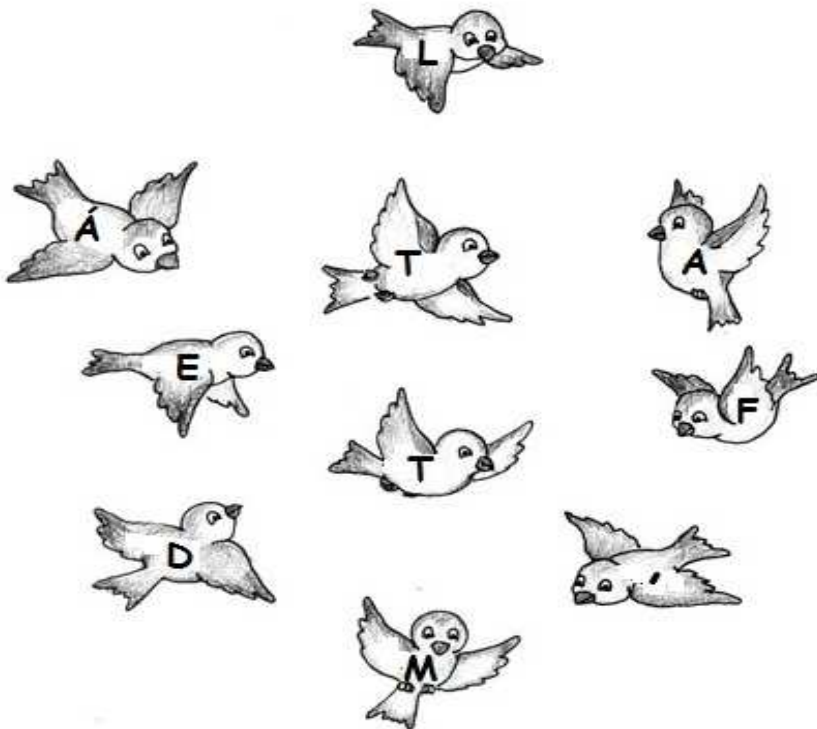
Keressd meg a négyzet-
rácsban a következő szavakat!
(Vízszintesen, függőlegesen és
visszafelé olvasva is lehetnek,
sőt, egymásba is érhetnek!)

ÁLDOTT,
BETFAGÉ,
CSIKÓ,
DICSÉR,
JERUZSÁLEM,
JÉZUS,
JÖN,
KABÁT,
KIÁLT,
KIRÁLY,
ÖRÜL,
PRÓFÉTA,
SOKASÁG,
SZAMÁR,
TANÍTVÁNY,
ÚR,
ÚT,
ÜL,
VÁG,
VIRÁG

Gyerekloldal

K	M	R	P	R	Ó	F	É	T	A
I	E	Ú	M	É	J	Ö	N	A	E
R	L	Á	C	S	I	K	Ó	N	G
Á	Á	L	G	C	V	I	É	I	Á
L	S	D	V	I	R	Á	G	T	S
Y	Z	O	Á	D	Á	L	A	V	A
L	U	T	G	Á	M	T	F	Á	K
Ü	R	T	Á	B	A	K	T	N	O
R	E	L	T	Ó	Z	L	E	Y	S
Ö	J	É	Z	U	S	Ü	B	Ú	T

Egészítsétek ki a kö-
vetkező szentírási részt! A
madarakba rejtett betűk,
helyes sorrendbe tétele
majd összeolvasása segít-
ségetekre lehet.

„Az angyal azonban felszó-
lította az asszonyokat: "Ne félje-
tek! Tudom, hogy ti Jézust kere-
sitek, akit keresztre feszítet-
tek. Nincs itt
ahogy előre megmondta. Gyer-
tek, nézzétek meg a helyet, ahol
nyugodott!"

Játék – két keréken

Kalapos fogócska

Az egyszerű kerékpáros fogócska továbbfejlesztett változata. Az egyik játékos a fejére teszi a „csodakalapot”, és megkísérli azt minél tovább megtartani. A többi játékos igyekszik megszerezni a kalapot, de csak a csodálatos fejfedő után nyúlhat, a másik ruháját, kerékpárját nem érintheti meg. Aki a kalapvadászat közben lelép a földre, egy büntetőkört kell pedáloznia a játéktér körül, mielőtt újra neki-eredne a játéknak.

Én úton önmagamhoz

Önismereti szeminárium nőknek

Témakörök: önismeret - vágyaim és igényeim - kommunikációs magatartásom - odafigyelő képességem - érzelmeim - értékeim

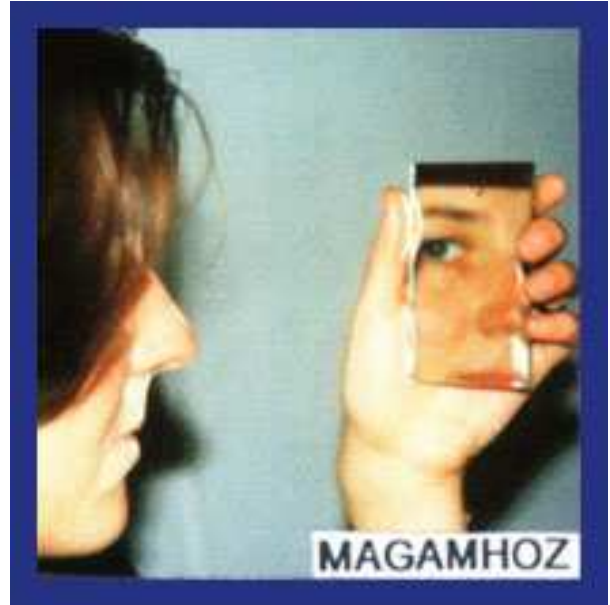
Emberként három ősi vágy élte bennünket: nevem legyen – növekedhessek – gyökeret verhessek. A szeminárium célja ezeknek az ősi vágyaknak tudatosodását lehetővé tenni. A résztvevőket útnak indítja: önmaguk, mások, közösségeik és Isten felé. Az együttléteknél fontos, hogy elegendő időt adjon mindenki magának a kikapcsolásra az egész heti dolgos tevékenységekből, s csak befelé, magára tudjon figyelni. Illetve az egyes csoport- és egyéni folyamatok is időt igényelnek, ezért a program havonta egy szombati 10-16 óráig tartó elfoglaltságot jelent két éven keresztül.

„Az a tapasztalat, hogy nehezen szán rá időt bárki is (a család egyedül marad 1 napra, a családtól veszek el 1 napot, s hasonló kifogásokat lehet felsorakoztatni), de a hozadéka sokkal több, mint ezek a 'ráfordítások'. Egy jobb önismerettel másképpen látjuk a társadalmi eseményeket, döntünk családi vagy egyéni kérdésekben, értékesebbek lehetünk a családuknk számára, mint korábban. Egy nő szerepe mindig kiemelten fontos, hiszen ő a család origójának egyik fele, hatással van a férjére, gyermekeire.

Referenstársammal együtt úgy érezzük, hogy mai társadalmi-politikai helyzetünkben az értékmentés kiemelten hangsúlyos, és mi ilyen módon, az önismerethez vezető módok megismertetésével, megélésével tudunk tenni valamit. Most értetek.” Földi Katalin referens. A szeminárium vezetői a Keresztény Női Felnőttképzési Egyesület referensei lesznek, akik nagy örömmel vállalkoznak rá, hogy plébániánkra is elhozzák ezt a nagyszerű programot. A program ingyenes, de a referensek útiköltségére, s egyéb kellekerekre alkalmanként kb. 1000 Ft hozzájárulás szükséges. Ideális csoportlétszám 15 fő, melynek megléte esetén indul a szeminárium.

Jelentkezés és bővebb felvilágosítás:

Gyórfy Anikó (képviselőtestületi tag) www.knfe.hu

93/788-482; 30/238-5242; gya@freemail.hu
93/788-482; 30/238-5242; gya@freemail.hu

Anna próféta imája

Dicsérlek, Uram, Istenem,
mert emberi természetünkbe öltöztél,
hogy megszabadíts minket annak korlátaitól, a bűnöktől. Te vagy a megváltás lelkünknek,
Te vagy az egyetlen, akitől a szeretet útjairól tanulhatunk. Beszélek rólad mindenkinek,
aki sóvárogva várja a megváltást,
és tudom, szívük elégedett lesz, ha rólad hallhatnak. Megváltásunkat úgy tervezted el,
hogy példát mutattál: önátadásoddal,
önfeláldozásoddal és a Szentcsalád életével is.
Dicsérlek téged mert megszentelted ezt a köteléket: egységbe fontad a férfi, nő és gyermek szeretetközösségét. Kérlek, Uram, ne engedd ezt a szentséget meggyaláztatni,
hanem állítsd vissza a rendeltetésének megfelelő egységet,
hogy gondozója, formálója legyen az általad elültetett magoknak.
Amen.

Forrás:szepi.hu

Ki milyen „vásárfiát” vitt haza a Szent József napi búcsúról?

Megkérdeztünk néhány résztvevőt a Szent József napi búcsú után, hogy hogy’ tetszett a 3 napos rendezvény sorozat, melyik előadás, lelki-gyakorlat érintette meg leginkább.

Csanádi Jánosné (Magdi) - Aki ott részt vett, a hallottak alapján elgondolkodhatott azon, hogy ez így nem mehet tovább, valami megoldás kell. Amibe mindenki tud kapaszkodni az a Jó Isten, mert mindig velünk van, és mindig segít, bármikor és bárhol vagyunk.

Nagyon elidegenedtünk Istentől, pedig ez egy összetartó erő lenne. Az összetartásra, közösségekre manapság nagyon nagy szükség van. Széthúzó az emberiség, és ezért nagyon sok család megbomlik és az emberi közösségek is elvesznek. Meg kell keresni ennek az előidézőjét és nem orvosolni kell a tünetet, hanem magát az okot kell megszüntetni.

Az emberek nem törődnek egymással. Mindenki a saját kis életével, a sikerrel, az elismeréssel törődik. De én azt hiszem, hogy az elismerés nem olyan nagy fontosságú – legalábbis számomra. Nekem elég, ha a szűkebb környezetemtől kapom meg azt, amit másoknak adok: a szeretetet és az odafigyelést. Nem vágyom, hogy valaki elismerjen, mert az elmúlik. Olyan, mint a falevél: tavasszal ki-

zöldell, de ősszel lehullik és senki nem emlékszik rá.

Az előadások megerősítettek abban, hogy szeretetet adni jó, akármilyen baj is van. Aki szeretetet ad, az várhat is szeretetet, és én azt hiszem, hogy a szeretet megkönnyíti az életet a Földön.

Nem tudnám kiemelni egyik előadást sem, mert mindegyiknek meg volt a maga útmutatása, gondolata, amin el lehet gondolkodni, és segítséget, kapaszkodót tud adni az élethez. Nagyon örülök, hogy ilyen gazdag volt ez a Szent József napi búcsú. Az előadók, lelki-gyakorlatos atyák méltó példát mutattak gondolatvilágukkal, érzéseikkel. Szeretnék jövőre is részt venni, és hasonló emberi gondolatokat ébresztő előadásokat hallgatni.

Harangozó Zoltán – Én részt vettem a péntek délutáni fociban is. Nagyon tetszett a gyerekek lelkesedése. Sokat futottak, és igencsak megizzasztottak minket felnőtteket még a legkisebbek is.

A program többi részével kapcsolatosan engem Sebők Sándor atya szombat délelőtti előadása fogott meg. Sok olyan dolog hangzott el, amit már jól tudunk, de jó újra hallani. Volt viszont egy gondolat, ami számomra kicsit meglepő volt: „az igazság öl, a szeretet gyógyít”. A kijelentésnek főleg az első fele, első pillanatra ellentmondásnak

látszik. Ez jó volt arra, hogy felfigyeljünk, bár később árnyalta az atya ezt a kijelentést. Bele se gondolunk, mert az igazságot pozitív dolognak tartjuk, de ha hangsúlyozzuk, erőltetjük a vélt igazunkat, azzal bizony sokat árthatunk. A szeretet ennél sokkal fontosabb. Érdekes, hogy ellentétbe állítható az „igazság” és az „igaz ember” valaki. Az utóbbi egyértelműen pozitív, míg az előző negatív is lehet. Példaként hozta fel Sándor atya Józsefet, akiről tudjuk, hogy „igaz ember volt”, de ő sem ragaszkodott a vélt igazságához.

Marton József – Nagyon jól sikerült az idejű rendezvény. Örültem, hogy sokan voltunk a rendezvényeken. A felső templomból és a környező falvakból is sok érdeklődőt vonzottak a programok. Személy szerint engem Futó Károly atya lelki-gyakorlatos miséje, illetve a vele való péntek esti beszélgetés fogott meg. Csodálatra méltónak tartom az ő egyéniségét, Isten iránti elhivatottságát. Még a minisztránsokon is lehetett látni, hogy mennyire odafigyeltek a beszédére.

Ezen kívül a pécsi Kellermayer professzor előadását emelném ki, aki nagyon erősen vallásos emberként, hitelesen adta elő gondolatait.

Marton Józsefné (Erzsike)
 – Nekem nagyon tetszett ez az egész szervezés. Nagyon örültem, hogy mindig megvolt a megfelelő létszám, azaz mindig sokan voltunk és megtöltöttük a templomot. Tavalyi búcsún sajnos betegség miatt nem tudtam részt venni, de a korábbiakhoz képest feltűnő, hogy mennyivel látogatottabbak az ünnepeink és a templom is.

Személy szerint nekem az is nagy élmény volt, hogy a gyerekek milyen lelkesedéssel falták a pörköltet és majszolták a palacsintát. Nekem nincs unokám, ezért jó érzés volt, hogy egy vad idegen gyereknek törölgethettem meg a száját. Arany apámon már rajt volt az „egész étlap”. Nagyon ízlett a bográcsban készült pörkölt, pedig én ezen a téren (is) kritikus vagyok.

Szép volt a lelkigyakor-

lat. Mélyen meghajlok Futó Károly atya előtt. Egy olyan lelki embert ismertünk meg személyében, amit szavakban nem is lehet kifejezni. Magas kora ellenére, mankókkal, de rendíthetetlenül állt az oltárnál. Csodálom a strapabírását, a kitartását, elhatározottságát. Nagyon-nagyon tetszett, ahogy prédikált. A harmadik este visszatért az első és a második nap gondolataihoz, és mindezt egy gyöngysorra fűzte.

Mint zeneszerető embert magával ragadott Sillye Jenőék tanúság tétele. Becsültem bennük azt is, ahogy alkalmazkodtak a körülményekhez, a helyszínekéhez. Magával ragadó hangulatot teremtettek. Szinte együtt lélegzett velük mindenki, aki jelen volt.

Nagyon-nagyon alkotott Lóránt atya, ahogy az egészet így összefogta. Különösen szívet melengető volt, hogy eljött Tamás atya is. Beigazolódott ezúttal is, hogy „ahol legnagyobb a szükség, ott a legnagyobb az Isteni segítség”.

Az egyházközség nevében köszönjük mindenkinek, aki a szervezésben, lebonyolításban segítkezett, hogy áldozatos munkájával hozzájárult ehhez a sok szép élményhez. Külön köszönjük a palacsintákat!

Balogh András

Ének a töviskoronáról

Vannak koronák drága vertaranyból,
 ragyogó, szemvakító színaranyból,
 rajtuk ötvösök mesterkeze fárad.
 Ámuló szemmel én mégsem csodálom,
 egyedül a Te töviskoronádat.

Vannak koronák kövekkel kivertek,
 színesek, mint a friss tavaszi kertek.
 De a legszebb rubinokat ott látom égni,
 ragyogni napnál fényesebben
 a Te töviséből font koronádon!

Vannak koronák... vannak... lettek... voltak,
 elgurultak, mert trónok leomlottak,
 amint a századot követte század.
 Csak egyet nem tud idő eltemetni:
 a Te töviséből font koronádat.

Királyok töviskoronás Királya,
 engedd, hogy én is leboruljak áldva,
 s a szívemből a hála és imádat,
 mint illat, szálljon, és dicsérve zengje
 egyedül a Te töviskoronádat!

S ha a tövisek - ahogy téged - engem
 sebeznének, segíts akkor is zengnem,
 mint aki meg nem tagad, el nem árul,
 inkább megpecsételi hulló vérrrel
 az éneket a töviskoronáról.
 Túrmezei Erzsébet

„Krisztus követése a fogyasztói társadalomban”

1. A fogyasztói társadalom életvitele

Részlet John F. Kavanaugh könyvéből

„Még egyszer! Átlátod a helyzetet? Magadba látsz? Bajban vagy? Ha bajban vagy, kértél már segítséget? Ha igen, érkezett segítség? Ha érkezett, elfogadtad? Kikeveredtél a bajból? Mi jellemző a tudatodra? Magadnál vagy? Van éned? Tudod ki vagy? Tudod, mit csinálsz? Szeretsz? Tudod hogyan kell szeretni? Szeretnek téged? Gyűlölsz? Belém látsz? Gyere vissza! Még egyszer! Gyere vissza! Gyere vissza! Gyere vissza! (Walker Percy: *A végtelenben elvesztem*)

A már elhunyt Walker Percy az amerikai kultúráról írott kitűnő szatírját, amelynek találóan „Az utolsó önszegélyező könyv” alcímet adta, egy földöntúli hangnak ezzel az elképzelt faggatózásával fejezi be. Egy olyan kultúráról szól ezekkel a kérdésekkel, amelyben az emberek minden kapcsolatukat elvesztették már saját belső életükkel. Óriási energiát pazarolnak más bolygókkal és a csimpánzokkal való kapcsolatfelvételre, miközben képtelenek arra, hogy egymással kommunikáljanak. Eltökélten romantikusok a saját szórakozásukat és a tárgyi eszközöket illetően, de gyilkos gyanakvás és cinizmus van bennük az emberek iránt. Miközben szorgalmasan termelnek, állandóan az önpusztítás határát súrolják.

Percy szavai saját emberi mi-voltunkhoz, kapcsolatainkhoz, gyengeségünk beismeréséhez, a szeretettséghez és az anyagi világon túli dolgokhoz való visszatérésért kiáltanak. A megújulás és a reform azonban éppen azokat a megnyilvánulásokat igényli társadalmunktól, amelyeket a legelszántabban fojtunk el: annak elismerését, hogy valamit rosszul csinálunk, és hogy készek vagyunk változni. Végül is mi vagyunk a „hegyre épült ragyogó város”, a „fényoázis” és a „világítótorony” a világ összes elmaradott nemzete számára. Hogyan is lehetne bennünk a leghalványabb igény önvizsgálatra, megújulásra és bűnbánatra?

Mi több, kulturális tudatunk következetesen erősíti éntünk és sze-

mélyiségünk elveszettségét. Teljesen mindegy, hová tekintünk - magunkra, másokra vagy a társadalom egészére -, a személyes valóságra mindig rányomja bélyegét a mindent betöltő és mindent előzőlnő rengeteg tárgy, legyen szó előállításukról, megvásárlásukról, felhalmozásukról vagy a hozzájuk való viszonyunkról.

A fogyasztói társadalom egy átalakító rendszer: alakít minket és a viselkedésünket. Ugyanakkor információs rendszer is: megmondja, milyenek legyünk, és elmondja azt is, milyen legyen a világképünk. Hatása életünk minden egyes mozzanatában jelen van, és minden egyes mozzanat visszhangozza és tükrözi a többit. Az egyének „én-vesztése” párhuzamosan jelenik meg a közösség és az emberi kapcsolatok felbomlásával. A személyes és az emberek közötti zavarok visszatükröződnek a társadalmi és a gazdasági szférában is. Általánosan elfogadott minden személyes dolognak az értékvesztése, az emberek menekülnek a sebezhetőség elől (elrettető példaként áll előttünk a perifériára kerültek esete), az emberi vágyak pedig mértéktelen birtoklási kényszerbe torkollnak.

Ha kulturális életünk írásos dokumentumaihoz fordulunk, a médiánkhoz; magazinjainkhoz, újságjainkhoz; hőseinkhez és hősnőinkhez, egy zavarba ejtő magyarázat kínálkozik: az „ember vége” és az én dekonstrukciója, amiről a posztmodern gondolkodók harsognak, nem más, mint a fogyasztói lét filozófiai kifeje-

ződése, amelyben a személyesség eltűnik.

Az üres belső

„Valaki, aki jól ismeri Trumpot, teljesen érthetőnek tartja az egészszet. Szerinte Trump kitűnő üzletember, aki azonban úgyszólván teljesen híján van érzelmeknek és én-tudatnak. Cselekedeteitől függetlenül olyan ő, mint egy feltölthetetlen fekete lyuk az űrben. Ami a jövőt illeti, kollégája szerint Trump, abbéli igyekezetében, hogy a lyukat megtöltse, egyre nagyobb és nagyobb beruházásokba fog, míg végül ugyanúgy végzi majd, mint a multimilliárdos Howard Hughes: magányosan, egyetlen szobában kucorogva.” (Time, 1989, január 16.)

„Más szavakkal: az vagy, amit megeszel, amit megépítesz, amit megvásárolsz.” (A Time hirdetési rovatából, 1985. július 22.)

„Az utóbbi harminc évben a fiatalok öngyilkossági aránya megháromszorozódott, és ezzel járványossá vált. Minden évben félmillió gyermek tesz öngyilkossági kísérletet - sajnos, közülük ötezen eredményesen -, jelentette ki a közelmúltban Gary Ackerman republikánus képviselő a Parlament Oktatási Bizottságának ülésén.” (Saint Louis Post - Dispatch, 1985. szeptember 11.)

„Akár egy alkoholistá, kábítószerező vagy kényszeres zabáló, Éva alig képes uralkodni magán. Ha bármi probléma adódik az életében, költekezéssel reagál. A legtöbb notórius költekezőben állandó aggodalmat, büntudatot és lelkiismeret-furdalást okoz ez a szokás. 'Gyakran napokig felbontatlanul hagyom a számlákat... legszívesebben összeverném magam. Újra és újra azt sikítom: soha többet, soha többet nem szírom a pénzt...' Az elsődleges okok: az önbecsülés alacsony szintje és a tehetetlenség érzése. Ahogy dr. Linda Perez pszichiáter mondja: 'Ez az Amerikai Út'.” (A vásárlási kényszer, Glamour, 1986. április)

Golgota

János 19,26-27

Roskadozva, révülten kíséri.

Arca egyre haloványabbra
vállik.

A Golgotát akarja elérni.

Vele lenni... végig...

mindhalálig!

Gyökeret ver keresztfája alatt.

Nincs erő, mely elszakítsa
onnan.

Jaja, könnye réges-rég
elapadt.

Nézi néma, fagyott
fájdalomban.

Míg a kereszt irgalmas

Királya

letekint az elalélt virágra.
Minden szaván piros pecsét
a vére.

Imhol fiad!" Mintha búcsút
venne!

Édes fiát veszítse benne,
s találjon rá megváltó

Istenére!

T.E.

Bár Donald Trump tündöklése már a múlté, talán mindannyiunk zavarodottságának legújabb kifejeződése ő. Minél inkább mások által is látható tárgyak birtoklásával és felszínes győzelmekkel akarjuk bizonyítani önazonosságunkat, minél mohóbban akarjuk nevünket beleégetni mindenbe, amit csak fel bírunk halmozni, minél inkább ragaszkodunk a külsőségekhez és a divathoz, annál kevesebbet találunk a felszín mögött. Megtapasztaljuk, amit a New York Times Üzlet rovatában egy cikk a „siker különös agóniájának” nevez. Sokan azok közül, akik a legtöbbre vittél az anyagi javak felhalmozásában, „Azí panaszoják orvosoknak, hogy elveszítették minden kapcsolatukat önmagukkal, hogy a siker csúcán csalónak érzik magukat, és hogy saját emberi értékük legfőbb szimbólumává a pénz vált.”

Ahogy a fogyasztói ént megfosztjuk álarcától, azonnal világossá válik a szörnyű félreértés. Az álarc mögött az égvilágon semmi sincs, aminek valami köze lenne létünkhöz - csak a külsőségek, a felszín, a jó megjelenés: ahogy egy hirdetés állítja, ezek váltak a mindennünk. A felszín alatt pedig rémisztő úr tátong. Erre a felismerésre azokban az igaz, magányos pillanatainkban jutunk, amikor végre megszününk termelni, fogyasztani, értékesíteni vagy vásárolni. Amikor valaki önkezével vet véget életének, a személyiség pusztulása jóval megelőzi a tényleges halált. Pusztulásunk akkor veszi kezdetét, amikor befészkel magát gondolatainkba a tévhit: „az vagy, amit megesszel, amit megépítesz, amit megvásárolsz.”

Emberi esendőségünkötől, kiszolgáltatottságunkötől, teremtmény mivoltunkötől való félelmünk sokféle kifejeződését megtaláljuk a fogyasztói társadalomban. A félelem megjelenésének különböző példái mögött valódi énünk, személyes korlátaink, testünk és szellemünk hibáinak rejtett megtagadása áll. Ez a félelem jelenik meg a fiatalok, különösen a fiatal nők által megélt depressziós önelutasításában. A Princeton Egyetem nyolcvanas évek végén készült tanulmánya szerint minden negyedik tizenéves lány mélyen depressziósnak mondja magát. Érdekes módon minél több időt fordítottak vásárlásra, fodrászatra és sminkelésre, annál depressziósabbak lettek.

Az önelutasítás életünkben előkészíti a terepet a függőség kialakulásának, és rejtetten táplálja azt:

„halálra itta magát”, „halálra dohányozta magát” (utóbbinak számát évi 400.000-re becsülik). A televízió „gyógyítja” érzelmeinket, tompítja fogékonyságunkat, kábítja lelkivilágunkat. Gyermekeink a középiskola végéig összesen 19.000 órát töltenek a tévé előtt, többet, mint a tanteremben. Minél depressziósabbak a gyerekek, annál mohóbban bámulják a televíziót. A New York Times egy 1990. októberi cikke írja: „a kényszeres nézők vigasztalásért fordulnak a képernyőhöz, amikor szomorúak... igaz ugyan, hogy tévénézés közben átmeneti érzelmi enyhülésben van részük, utána viszont rosszabbul érzik magukat.” A Manitoba Egyetem egy pszichológusa megfigyelte, hogy sokan kapcsolják be a televíziót, amikor érzik saját sajnálatos sebezhetőségüket, hogy „elterelje figyelmüket a saját problémáikról”.

Magányos énünk elől rögeszmésen és türelmetlenül menekülünk a munkába, a termelésbe. Gyakran úgy tűnik, hogy képtelenek vagyunk megélni a jelen pillanatot, miközben - paradox módon - úgy érezzük, hogy semmire sincs időnk. A Pennsylvania Egyetem egyik tanára, Geoff Godbey megfigyelése szerint hihetetlenül ravasz trükkjeink vannak arra, hogy az időt manipuláljuk, (megtakarítsuk, kölcsönözzük, ütemezzük, vesztegeszük vagy agyoncsapjuk) azt viszont gondosan elkerüljük, hogy személyesen jelen legyünk benne. „Amerikában divat, hogy mindenki aszerint határozza meg magát, amit csinál. Nem úgy tekintünk magunkra, mint születésünktől fogva meghatározott egyéniségekre, így aztán tevékenységeink válnak bennünket azonosító jelekké.”

A belső rezdüléseinkre való érzéketlenség érdekében kidolgozott technikák sokfélesége, tudatunk elárasztása képekkel, ingerekkel és rajzokkal, a lázas tevékenykedésben tanúsított mohóságunk, az elszántság, amellyel feláldozzuk magunkat a pénzcsinálásban - mind-mind tünetei annak, hogy elveszítettük belső világunkat és megfeledkeztünk arról.

Vitriol

Új rovatot indítunk Vitriol címen. Újságunk hasábjain hónapról-hónapra tükröt tartunk magunk elé elidegenedett világunkról, hétköznapjainkról.

Bízunk benne, olvasóink megkedvelik e szarkasztikus írásokat. (A szerk.)

A sípszó után hagyjon üzentet!

Halló! Gaál Károly vagyok, és Sipos Olgát kerestem volna. Az újságban olvastam az Ön mobilszámát, és érdekelne a meghirdetett biztosítás. Ha lehet, kérem, hívjon vissza a részletek végett.

- Itt Sipos Olga. Keresett, most visszahívtam, de nem vette fel, úgyhogy csak az üzenetközponton keresztül tudom mondani, hogy legjobb lenne, ha befáradna valamikor napközben az irodába. Vagy, ha az jobban megfelel Önnek, munkaidő után a lakásán is felkereshetem.

- Ismét Gaál Károly vagyok. Nap közben nagyon elfoglalt vagyok, de ha valamikor el tud jönni, hálás lennék érte. Mikor lenne alkalmas?

- Ó! Ez már mulatságos, hogy csak így üzengetünk egymásnak, na mindegy... Én vagyok a Sipos Olga. Őt után holnap vagy holnapután jó lenne, de ha Önnek nem felel meg, más napról is lehet szó, vagy későbbi időpontról. Ha be tudja ütemezni, szóljon ide! Ja igen, és addig is szeretném, ha megmondaná, hány éves. Akkor előre tudnék készíteni néhány kalkulációt. Meg ha gondolja, a kedves felesége életkorát is, hátha neki is megfelelő ajánlatunk lenne...

- A holnap öt nagyon megfelel, várni fogom. Gaál Karcsi voltam... Ja, a korom. Ilyet nem illik kérdezni, tudja-e?! Példátlan indiszkrétció! Csak akkor mondom meg, ha kegyed is elárulja a magáét! He-he-he! Csak vicceltem, harmincöt vagyok. Remélem, nem baj! És még egy intimitás: feleségem nincs, egyedül élek... Végasztalan, árva, magányos agglagényélet, brü-hü-hü... Na, félre a tréfával! Várom holnap ötkor.

- Kedves Gaál Úr! Csak azért hívtam vissza, hogy üzenjem, eszem ágában sincs a magánéletében vajakál-

ni, vagy az életkorát kifogásolni, erre kizárólag a munkám miatt van szükség. De ha ez segít feloldani a feszélyezettségét, elárulom: mindössze két évvel vagyok fiatalabb. Ami pedig az agglagényéletet illeti, vannak, akik szívesebben élnek egyedül. Én például soha nem voltam férjnél, néhány rövidebb kapcsolatot leszámítva soha nem is volt senkim. De ez szerintem nem baj, és persze nyitott vagyok minden lehetőség iránt... Na szóval, holnap ötkor jövök a papírokkal.

- Drága Olga! Én tényleg csak tréfáltam... Az a bizonyos Gaál Úr vagyok, de ha már így összeismerkedtünk és ilyen bizalmas üzengetésbe merültünk, szólítson egyszerűen csak Karcsinak! Ha nem bánja az Olgát... Azt szeretném még megkérdezni, mennyi ideig tart holnap átbeszélni ezt az ügyünket?

- Kedves Karcsi, hívjon csak bátran Olgának! Köszönöm. Szerintem legfeljebb egy órányi, amit el szeretnék mondani. De ha ez sok, ha valami fontos egyéb dolga van, megbeszélhetünk más időpontot is. Lehet később is, holnap már nincs más programom; de akár áttehetjük másik napra az egészset, ha gondolja.

- Halló, Olga?... Ja nem, már megint az üzenetközpontba van átirányítva!... Na mindegy, de már szeretnék személyesen is beszélni Magácskával. Alig várom a holnap délutánt, hogy végre találkozzunk is már, ne csak üzengetésünk. Nem kell átütemezni, ráérek, nekem sincs semmi más... És ha már így alakult, és nem veszi tolakodásnak, szeretném marasztalni vacsorára is. Semmi különleges, csak összeütnék valamit, ha már a kedvemért idefárad. Jó lesz így?

- Karcsi! Olga vagyok, most hallgattam le az üzenetét. Igazán na-

gyon kedves az ajánlata, de nem hiszem, hogy elfogadhatom! Végül is a munkám miatt megyek, nem mulatni, nem szeretném, ha miattam fáradoznia kellene. Azért nagyon köszönöm, valóban megható.

- Drága Olgácska, a vacsora miatt ne aggódjon, igazán nem probléma. Jöjjön bátran, nem fogja megbánni! Épp elég, hogy napközben a munkájával foglalkozik, este már igazán lehet oldottabb! Meg aztán, tudja, szeretek főzni, örülök, ha van közönségem. Majd kitalálok valami egyszerű, de ízletes ételt, s közben sokkal kellemesebb lesz megbeszélni mindent. Kérem, ne utasítsa vissza a meghívást! Várom a beleegyezését.

- Halló Karcsi, itt Olga! Üzenem: na jó, maradok vacsorára. De csak egy feltétellel: az innivalót én hozom. És ezek után az a legkevesebb, hogy tegeződjünk! Szia!

- Karcsi vagyok, a feltételt elfogadom, a tegeződést köszönöm, szia Olga!

- Hopp, ismét én vagyok, Olga. Csak az jutott eszembe, hogy nem lenne-e gond Neked, ha fél hatra tenénk át a találkozónkat. Nem akarom az italt bevinni a céghez napközben, előtte még hazaugranék érte; meg át is öltöznék, megmosakodnék, ne a nappali izzadt ruhában érkezzem. Lehet róla szó? Ha tudsz, hívj vissza!

- Hívlak én, de folyton csak a mobil üzenetközponttal társalgók... Persze, hogy jó a fél hat, de ha akarod, lehet hat óra is. Ahogy ideérsz. Nem sietünk sehova, előttünk az egész este. Majd csak akkor kezdem el a főzést, ha megjöttél. Mármint nem kell hozzá sok idő, azt gondoltam, chail-malot-t készítek tejfölös mártással, az hamar megvan. Nem tudom, ettél-e már olyat, nagyon finom, biztos ízleni fog.

- Te drága! Kitaláltad a kedvencemet. Nagyon szeretem a francia konyhát, én is ingyenc vagyok. Igyekszem fél hatra és hozok egy üveg Charpaole-t a vacsorához. Még a névnapomra kaptam, de ünnepi alkalomra tartogattam, a chail-malot-hoz más nem is illik.'

- Édes Olgácska! Minden remek lesz, várlak... De ha nem veszed kioktatásnak, a Charpaole nem való a chail-ma-lot-hoz. Ha nincs más, majd inkább szerzek Tierlin-t, vagy valami hasonló száraz vöröset, ami passzol hozzá.

- Hallod-e Karcsi! Miért gondolod, hogy én nem értek hozzá? Lehet, hogy Te nagyobb szakember vagy a borok terén, de száraz vöröset semmiképp sem ihatunk. Azt üzenem, hogy hozom a Charpaole-t, és ha megkóstolod, rá fogsz jönni, milyen finom.

- Én vagyok, Karcsi. Üzenet vissza: nem kell mindjárt megsértődni, ne kapd fel a vizet. De a Charpaole-t se kapd fel! Tudom én is, milyen finom, sokszor ittam már, de a chail-malot-t nem fogjuk vele elrontani. Inkább engedd, hogy válasszak egy hozzá illő száraz vörösbort, a tiédet pedig megisszuk valamikor máskor. Jó?

- Itt Olga. Vagy a Charpaole, vagy semmi. Ez nem sértődés kérdé-

se, de úgy állapotodunk meg, hogy én hozom az italt. Márpedig ki hallott még száraz vöröset inni tejfölös chail-malot-hoz? Az ilyen vélemény, már megbocsáss, teljes hozzá nem értésről tanúskodik. Úgyhogy hozom az italt.

- Karcsi vagyok. Szóval szerinted nem értek hozzá? Nekem úgy tűnik, többet értek hozzá, mint te! Legalábbis azt tudom, hogy meg kell válogatni, melyik ételhez mit iszunk. Nem elég nyakló nélkül bevedelni! Na. De ha akarod, hozd a Charpaole-t. És ha akarod, én is hozok még belőle pár üveggel, hogy kedvedre ihassad! Én meg iszom egy kis Tierlin-t.

- Ide hallgass, Karcsi! Ez az utolsó üzeneted nagyon úgy hangzott, mintha azt gondolnád, liter-szám iszom a bort. Pedig ez inkább az agglegények jellemzője. Nem egy italboltban vagy olyan elfoglalt napközben? Talán most is részeg vagy, másként nem engednél meg ilyen hangot velem szemben! El-

ment a kedvem az egész vacsorától. Jövök ötkor, hozom a papírokat, megbeszéljük, és kész.

- Na most már elég! Ilyeneket nekem ne üzengess! Mit képzelsz rólam? Tudod, ki adjon neked vacsorát!? Akkor inkább egyél csak a kedvenc rakparti csehóban, ahol válogatás nélkül osztják a minőségi vizezett bort! Most már azt is értem, miért csak alkalmi kapcsolataid vannak! Még ilyet!

- Halló! Sipos Olga azt üzeni, hogy ne hívja többet. Az én nevem Bajdalóczyné Horváth Irénke, üzletkötő vagyok, átvettem az ügyét, és ha Önnek is megfelel, holnap Ötkor felkeresem, hogy a biztosítással kapcsolatos minden részletet megbeszélhessünk. Ha az időpont nem jó, kérem, hagyjon üzenetet!

Iff.
Rieth
József

Kamaszvonal

A BOCSI nem BOCSÁNAT (Bodó Marcsi - Átvétel a Szív újságból)

Gyakran kerülünk olyan helyzetbe, hogy sérelmek szövvényes láncába gubancolódunk, s az okok és okozatok firtatása csak tovább súlyosbítaná a helyzetet. Ilyenkor valójában csak egyetlen kiút marad: a csomó és gubancos szálakat gordiuszi megoldással, egy szent szó kimondásával elvágni. Ennek a szónak súlya van, és nem könnyű őszintén kiejteni: „bocsánat”.

Hogy a bocsánatot ki kellene mondani, az előfordul gyermekeimmel, férjemmel, szüleimmel kapcsolatban egyaránt. És sorolhatnánk a szomszédokat, a kollégákat, mindenféle barátokat is, de most maradjunk csak családi körön belül, hiszen gyermekkori élményeink - akár észrevevesszük, akár nem - később is meghatározóak. Ezért jó gyakorolni a bocsánatkérést már kicsi kortól úgy, hogy a gyermekek szembesülhessenek azzal: szüleik

sem tökéletesek, az életükbe beleférnek a hibák, azokból azonban tanulni akarunk, és bocsánatkérésre, illetve a megbocsátásra pedig mindig készek vagyunk.

Nem odavetett szó

A közelmúltban történt, hogy fiaim összeverekedtek, és az egymás iránt érzett elkeseredett düh addig fajult, hogy az egyik a másik heteken át épített legó-különítményét egy szék jól irányzott dobásával végleg taccsara tette. A dolog folytatódott volna, mert épp a visszavágó következett, azaz a sértett kezében az említett kis széket lóbálva éppen lecsapni készült, mikor közbeléptem. A helyzet átláthatatlan volt. Mikor keresztkérdéseket tettem fel az elem táruló botrányos jelenettel kapcsolatban, természetesen a sérelmek kimeríthetetlen folyama zúdult a nyakamba. Nem lehetett igazságot

tenni. Azért mégsem hagyhattam szó nélkül az építményrombolást. Így hát a rend helyreállítása mellett a székhajítótól azt kértem, kérjen bocsánatot. Szempillantás alatt rávágta: „bocsi”. Ebben benne volt, hogy cseppet sem bánom, amit tettem, Téged sem sajnálalak, hogy záporoznak a könnyeid a féltett legóvár miatt, sőt most ebben a pillanatban újra megtenném.

Több, mint egy órába tellett, amíg szoros figyelemmel követve a fiúk minden lépését, nehogy újra kitörjön a harc, végül alkalmassá vált a terep az igazi bocsánatkérésre, és a bocsánat kimondására is. A feszültség ilyen foka mellett el sem várhattam ilyen foka mellett el sem várhattam volna, hogy azonnal bocsánatkéréssel lépünk túl a törtéteken. Várni kellett.

A bocsánat nem egy odavetett szó. Nem egyenlő a sokszor alkalmazott „bocsi”-val. Látom gyermekeimen, milyen nehéz kimondaniuk a

valóban bocsánatkérő szót, mert pontosan érzik és tudják, hogy ebben benne van a megbánás, a sajnálat és egyszerűs mind az újrakezdés is. Az, hogy rövid időn belül nem kerülhetek ugyanebbe a helyzetbe.

Idő kell gyerekeknek, felnőttek egyaránt, míg ezt a szót képesek vagyunk tényleges súlyával, erejével kimondani. Egyfelől fontos, hogy ne erőltessük, másfelől, hogy ne seperjük a szőnyeg alá, ami belül úgyis dolgozik, mozog, forrong. Mi szülők mindenképpen példaként vagyunk jelen gyermekeink szeme előtt. És mi tudunk-e a párunktól, gyermekeinktől bocsánatot kérni? Vagy a szüleinktől? Bizony, rajtunk is látni fogják a gyerekek, hogy ez nem könnyű. De ha érzik, hogy mi is épp úgy hibázunk, mint ők, és képesek vagyunk belátni, majd kimondani a bocsánatkérő szót, bennük is megerősödik ez a magatartásminta.

Ha elmarad a büntetés

Kisgyermek voltam, négy-öt éves. Még nem jártam iskolába, de már elértem a nagyszüleimhez vezető ajtó átlagosnál magasabb kilincsét. Emlékszem, ahogy lábujjhegyen nyújtózkodva az ujjaim legvégével elértem. Mivel ők a szomszédban laktak, csupán két ajtó választott el tőlük, gyakran mentem át nagymamához. Ilyenkor nagymama mindig játszott velem vagy velünk, ha többen is átmentünk. Kártyáztunk, társasoztunk, még orvosost, iskolást is játszottunk. Mindig kaptunk egy kis kekszket, és rengeteget nevtünk, mókáztunk. Egy alkalommal nagymama megszidott valamiért. Ez ritkaság volt, még inkább az, amit én erre neki feleltem. Mert az csúszott ki kis hebe-hurgya számon, hogy „hülye vagy”. Ez persze nagymamának joggal rosszul esett, és a sarokba küldött. Azt mondta,

addig nem jöhetek ki, míg nem mondom neki azt, hogy bocsánat. Sokáig maradtam. Még sosem köteleztek rá, hogy bocsánatot kérjek. Sehogy sem akaródzott kimondanom ezt a szót. Végül egy óvatlan pillanatban hazaszöktem. Máig érzem a szorongást és lelkiismeretfurdalást, amitől aztán hetekig nem tudtam szabadulni. Nem is mertem nagymama szeme elé kerülni sokáig.

Hogy kicsi korom ellenére ilyen mélyen belém vésődtek ezek az érzések, számomra azt is jelenti, hogy a bocsánatkérés nem csak a sértettnek fontos. Szüksége van rá annak is, aki a másikat megbántotta. Fontos sebek, törések gyógyulnak meg egy ilyen bocsánatkérés mentén, és súlyos sebek maradnak kikezeletlen, fájó állapotban, ha ez elmarad. Az idő, az élet sodra kicsit talán enyhít ezeket, de sok minden változhat meg, ha ki merjük mondani azt, amiről régóta érezzük, hogy jó lenne.

Példázatok és mesék nyelvén

A családi ima jó alkalom a gordiuszi csomók oldására. Mi olykor az ima végén cédulát húzunk ki egy kalapból, és aki kihúzta, az bocsánatot kér a cédulán álló név tulajdonosától. Máskor mindenki a bal oldalán ülőtől kér bocsánatot, ha valamivel megbántotta. Ha elég gyakorlottak vagyunk, szabadon kérhetünk bocsánatot bárkitől, akivel valami konfliktusba keveredtünk aznap. Jó ötlet és nagy élmény, ha bűnbánó esti szertartásunkat valami közös olvasmánnyal mélyítjük el. Az igazán jó történetek kicsiket és nagyokat egyaránt megérintenek, mint például a Jó Pásztor ismert példázata a Szentírásból. Ezt a kicsiknek saját szavainkkal is elmond-

hatjuk, akár kiszínezve is, milyen rossz lehetett a báránynak, ha elszakad az őt szerető társaitól és ellenséges környezetbe kerül. Farkas Jánosné Zsóka néni Fehérke című meséjében a Jó Pásztor - hiába kéri - az idegen pásztor nem akarja egykönnyen visszaadni az akoljába tévedt bárányt. A Jó Pásztor nagyon drága áron meg kell váltania az elcsavargott bárányát. Kézenfekvő a keresztény teológiai üzenet, amelyet részben kisgyermekeknek is kibonthatunk. Hasonló, gyerekek számára is könnyen érthető a tékozló fiú esete vagy mind a négy evangélium gyógyítás-története. Jézus mennyi mindent kész értünk megtenni, pedig sokszor nem érdemeljük meg, és néha még megbocsátani is vonakodunk? Nem jobb megbékélt, nyugodt, tiszta lelkiismerettel élni?!

Istenre figyelő böjt

A böjt a test imádsága. „Utánad szomjúhozik az én lelkem, szintúgy vágyódik utánad az én testem is a pusztá és járatlan és vizetlen földön”(62/61. zsolt). A test is vágyik a Teremtőjére, szeretne bekapcsolódni isten dicsőítésébe. A komolyan böjtölő embernek minden porcikája tudja, hogy jeles idő van, ha akarna, sem tudna megfélekedni róla. Aki jócselekedettel akarná „kiváltani”, az akár

meg is feledkezhetne róla, de a korgó gyomor ezt nem engedi. Számár testvér mindig csak az elején követelőzik, de ha látja, hogy ki az úr, akkor megadja magát, és engedelmesen bekapcsolódik az imába. Ima nélkül nem sokat ér a böjt. Azt hívjuk inkább fogyókúrának. Nem sok köze van a kettőnek egymáshoz. Összekeverni sem szabad őket. Mintha egy nemes italba kis saras vizet is vegyiténénk. Épp benne van mindkettő, de hált mégis a hitványabb győz a másik fölött. Ha nem Istenre figyelve végzem a böjtöt, ha nem válik tudatos följánlássá a lelkemben, ha nem Isten szerelméért teszem, akkor bármilyen cudarul gyötöröm is magam, csak „zengő érc vagyok

vagy pengő cimbalom”. Nincs benne érték, nincs benne tartalom. Akinek följánlalom, Ő teszi értékessé a böjtöt. Én magam arra képtelen vagyok. A lemondással csak a helyet tudom biztosítani önmagamban. Ha a böjttel alkotott hiányt és űrt nem a Lélek tölti meg, melyet imával hívok le, akkor megjelenik benne más: az ítélezés, a gőg és egyéb hitványosságok. Sok olyan fajta van, ami „csak imádsággal és böjttel üzhető ki”, aki tehát e kettővel él, sokra juthat a lelki küzdelemben.

Kocsis Fülöp (görögkatolikus püspök)

Váltság

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
 hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.
 Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
 bűnt egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és
 szentek,
 kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
 És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
 hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is
 szeressünk.
 Váltság.

S ha nekünk mégis van-
 nak sebeink,
 mélységes mélyek, be
 nem gyógyulók,
 behegedők, megint kiűju-
 lók,
 véres, halálos, szörnyű
 sebcink,..
 és ha másoknak, nem
 áldás vagyunk,
 ha nem úgy élünk, járunk
 idelelni,
 hogy aki lát, azt mondja:
 kegyelem...
 Ha mi hordjuk a bűnünk
 nyomorát
 és esünk, bukunk, bot-
 lunk végtelen,
 akarva, akaratlanul...
 S olyan halálos-holt az
 életünk,
 mintha temető volna a szívünk,
 halál fuvalma a leheletünk...
 ha gyűlölködünk és nem szeretünk:
 ítélet.

Nem volna váltság, nem lenne ítélet.
 Akkor mi élnénk, ahogy lehet.
 A sebeikkel, kínzó fekélyekkel telten,
 bűnünk hordozva, rabul, letépetten,
 s nem lenne, aki ítéletre vonná
 a mi halálos, átokvert utunk,
 ha egyszer másképp nem tudunk.
 Élnénk, ahogy lehet.
 Tisztaság, szentség, áldás, szeret
 örök elérhetetlenül
 tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel,
 olyan hívogatóan tündökölnék.
 Miénk lehet a tisztaság, a szent,
 halálón, poklon diadalmas élet.
 Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el,
 ítélet.
 T.E.

A szentmise értékei

Egyetlen szentmise, melyen részt vettél, többet használ
 neked, mint számos, melyet halálod után ajánlanak fel
 érted mások. A szentmise sok mulasztásodat és hanyagsá-
 gotat pótolja. A szentmise eltörli bocsánatos bűneidet,
 melyeket sohasem gyóntál meg. Mikor jelen vagy a
 szentmisén és odafigyelsz, a legnagyobb hódolatot muta-
 tod be az Úr Jézus szent Emberségének. Minden szentmi-
 sével buzgóságod szerint többé-kevésbé csökkentheted
 ideiglenes földi büntetéseidet. Sok veszélytől és szeren-
 csétlenségtől szabadulsz meg, amit különben nem kerül-
 hetnél ki. Halálod óráján lesz a legna-
 gyobb vigasztalásod, hogy szentmisét
 hallgattál. Minden szentmisét magaddal
 viszel az ítéletre és ezek lesznek köz-
 benjáróid. Minden szentmise új dicső-
 séget szerez számodra az égben. Min-
 den szentmisén való részvétellel
 megrövidítetted a tisztító tűzben viselendő
 szenvedéseidet, melyek különben reád
 várnak. A szentmisén való részvétellel
 a lehető legnagyobb segítséget nyúj-
 tott a tisztító tűzben szenvedő lelkeknek
 - különösen, ha értük ajánlod fel részvé-
 teledet. A szentmise alatt az angyalok
 seregei között térdelsz, akik féltő tiszte-
 lettel vannak jelen az isteni áldozatnál.
 A szentáldozás során felbecsülhetetlen
 értékű kegyelemben részesülsz!
 A sátán gyengébb lesz veled szemben.
 A szentmisében a pap áldásában része-
 sülsz, amit Isten megerősít az égben is.

Nagypénteki szertartás

Ágyam fölött, a feszület fölött
 Karácsonytól egész Nagypéntekig
 Híven virrasztott egy fenyőfa-ág.
 (Ó, szelíd dísz, – ó, vad
 nyomorúság!)
 Hű zöldje végül mégis elkopott
 Lett ő is szikkadt, aszott kis halott.
 Éreztem: nálam tovább nem marad
 Nem bírja lelki szárazságomat,
 S egy durvább illetésre szertehull.
 De nem ily halált szántam én neki.
 A kemencében énekelt a tűz,
 Zsoltároztak a lángok lelkei.
 A száraz ágat helyéről levettem,
 Vigyázva, ahogy halottat vi-
 szünk,
 S a tüzes kemencébe bevetet-
 tem.
 Nagyot lobbant, – és színes lett
 a láng.

Erdők nagyságos tömjén-illata
 Elborította rögtön a szobát.
 A száraz ágból kiröppent a lélek,
 Jöttek adventek, – karácsonyok, –
 évek,
 És hittem én is: hátha mégis élek...
 Nagypéntek volt, a fűz már ideadta
 Barkáját kedves kéz által nekem,
 Hogy a szent főnek új dísze legyen.
 Az ólomszínű éji ég alatt
 Langyos, ébresztő áramlat haladt,
 És gyermekkorom ölén, a hegyen
 Rügyet bontott a borostyánbokor.

Reményik Sándor

Irodalmi melléklet

BÜNTÁRGYALÁS

Marci új irkát vett. A kezében hozta, hogy össze ne gyűrődjön. Az irka sárga volt, mint a citrom. A keze piros volt, mint a mályva. Az orra is piros volt: kicsípte a hideg. Már közel járt az idő a kétórához, mikor Marci az iskolába ért. Bizonyosan az irkavétellel töltötte el az időt. Sietve jött pedig. A nagy vászontarisznya ide-oda lóbálódott a térdén; s az új csizmácska szaporán kopogott. A dombon csúszka van. Hogy hamarabb leérjen, nekifutott. A végén egyet hemperedett a havon s bizony a levegőbe rúgott. De az irkának szerencsére nem esett baja.

Az iskolában halk zajgás van, mikor Marci belődül. Mindig így szokott lenni a tanítás előtt. A gyerekek beszélgetnek, mint az emberek, komolyan, tréfásan, a dolguk szerint. Mindenki beszélhet a körülötte ülőkkel, csak kiáltania nem szabad. Aki kiált, annak a nevést Istenes Imre fölírja a táblára. Marcinak a második padban van a helye, Kószó Jancsi mellett. Jancsi is hétesztendős fiú. Eleven kis barna gyerek. Mindig licseg-locsog a szomszédjaival, hol az előtte ülővel, hol a mögötte ülővel. Még mikor csendesen kell ülnie, akkor is könnyebb a lelkének, ha a lábát rázhatja, vagy ha a rátekintenek a szemé közé kaffant, mint a kutya szokott kaffantani a légyre. De éppen azért is ül Marci mellett. Marci komoly és nyugodt vérű. Ha

sohase szólna, azt lehetne vélni, hogy mindent tud, mint a püspök. Nem tud szegény semmit, csak éppen a szemé okos.

Hát Marci beül a padba. A nagy báránybórsatyákat begyűri maga elé. A kis zömök tintás üveget leoldja a madzagról és a padra állítja. Odaállítja az új sárga borítékú irka fölé. Aztán belenyúl a vászontarisznnyába, s kiemel onnan egy táblát, egy nagy fanyelű bicskát, egy könyvet, egy birsalmát és egy tekercs madzagot. Végül már könyékig nyúl a tarisznnyába, s még az ottmaradt szerszámok közül egy tollszárat kotor elő.

A tollszár vasában farral kifelé áll a réztoll. Kirántja és rátúzi a vasra. E készülődések alatt hárman is elkapják előle az új irkát és megnézik. Ilyen Zrínyi Miklóssos irka van elég az iskolában.

de azért megnézik. Zrínyi-Miklóst is megnézik, az egyszeregyet is megnézik. Megolvassák hány a levél az irkában, pedig soha sincs se kevesebb, se több hatnál. ■ Marci mind a háromszor visszarántja az irkát. Utoljára kapja a nagy birsalmát, ráteszi. A birsalmához már nem mer senki se nyúlani. Az már haragot keltene. Annak nebánstsd a neve. Marci a foga közé veszi a tintásüveg dugóját, és egyet csavar az üvegen.

A szomszéd mindeddig a padon térdelt, s a mögötte ülő leánykával valami palavessző cseréjét tárgyalta. A csere elvégződött. Jancsi megfordult. Hirtelen fordult, ahogy szokott.

A dugó éppen akkor cuppant ki az üvegből. Jancsi megtaszította Marcit.

A ténta kilottyant. ;
- Marci visszahőkölt és kikerekedett szemmel, szinte dermedten bámult az irkára, az almára, meg a tarisznnyára. Az üveg tartalma azon a három tárgyon folydogált. Az irkán fekete Balaton, az almán fekete gyöngy. A tarisznnyán fekete Tisza, Duna, Dráva, Száva... Csöpög mind a négy folyó a padlóra. A következő pillanatban lobbott vetett Marci szemé s úgy teremtet-

te képen Jancsit, hogy az szegény majd kiesett a padból.

Én éppen akkor léptem az iskolába. - A gyerekek fölkeltek és dicséreteseket kiáltottak. De az arcokon a káröröm ragyogása, izgalom és kérdés látszott! Hátul egy leány a szájára tette a kezét, hogy a mosolygását eltakarja,
» Mert a pofont mindnyájan látták. S azt is látták, hogy az én szemem a két gyerekre szegeződik.

Marci elsápadt.

Jancsi piros.

Az iskola csöndes a visszafojtott izgalomtól.

A szavamát lesték.

A pofozkodás nagy bűn. Az emberi arc szent. A pofozkodás polgári szentségtörés.

-Spongyát - szólaltam meg végre hideg nyugalommal.

Istenes Imrének mondtam ezt. Istenes a tábla mellett ült.

Legközelebb őhózzá van a spongya.

- Töröld le a tintát arról a fiúról.

Istenes a nagy csöndességben letörülgette az irkát, a padot, a tarisznnyát. A birsalmán is végighúzta a spongyát. Aztán meglátta, hogy a Jancsi homlokán is van egy babszemnyi folt. A spongyával odatorrult. Több rákenődött, mint amennyi ott volt, de ez az ügynek komolyságán és ünnepieségén mitsem változtatott.

Akkor újra megszólaltam:

- Ez a két fiú a tanítás után itt marad. Most nincs idő arra, hogy tárgyaljuk a cselekedetüket. Értted Nagy Márton? -Értted Kószó János?

- Érttettem - felelte búsan a két bűnbeesett.

Komoly és szótlan maradt mind a kettő egész délután. A kezüket soha buzgóbban nem fonták össze a mellükön a magyarázat alatt és soha jobban nem figyelmeztek. Mindössze egyszer történt számolás ideje alatt, hogy Marci belenyúlt a tarisznnyájába és kivette a birsalmát. Megnézte komoly szemmel és ugyanolyan komolyan megnyalta.

Aztán visszadugta a tarisznyába. Estefelé elbocsátottam a gyerekeket. Csak a két bűnös maradt ott, meg két leányka. A két leánynak az iskolát kellett megszöpnie. Sorrendben söprik mindennap az iskolát. A kapuban útnak eresztettem a gyerekeket s egy-két percig ott maradtam: beszélgettem Miklósnéval. Harasztot hozott az asszony a hátán az erdőről szalmazsákban. Azt kérdeztem meg, hogy mire való?
 Az asszony elmondta, hogy a haraszt ló alá kell. Nincs szalmájuk. Minden héten kell ennyi a ló alá.
 - Hát a maguk ágyába hány-szor tesznek friss szalmát?
 - Csak aratáskor - felelte az asszony.
 Aztán egy másik asszony is jött: Harmaciné, egy fiatal gazdának, a felesége. Korán-hervadt arcú, fekete szemű asszony.
 Az is megállott egy percre, s arra kért, hogy a kis fiát fogadjam be az iskolába.
 A fiúcska csak most múlt öt esztendő és hát én csak azért is megtettem kérését, mert az asszony mindig szomorú.
 Mért szomorú?
 Nem tudom.
 Az ura jó ember és békeességben élnek. Szegényeknek sem szegények. Azt mondják, hogy leánykorában valami úrfélébe volt az asszonyka szerelmes és hogy arra bánkódik. Az asszony a szomszéd vármegyéből való, jó négyóra járás ide a faluja. Lehet, hogy csak azért mondáznak így róla, mert nem ide való.
 Hát kis ideig ott beszélgettem a két asszonnal, aztán magukra hagytam őket.
 Mikor bemegyek a szobába, s pár-pára gyújtok, akkor jut eszembe, hogy két rabom is van.
 Nézek az iskolába, hát ott ül a két bűnös a padlásig kavargó porban, tárt ablak, tárt ajtó között, hajadonfövel. Mind a kettő a helyén. Ülnek szótlánul, a kezüket a mellükön összefonva. Az arcukon gondolkodás és aggodalom.

- Gyertek a szobámba! Bekocognak.
 Mind a kettőn térdig érő vászontarisznya. A Marci tarisznyájában ott dudorodik még a birsalma is. Leülök egy székre.
 A két gyerek egy intésemre elém áll. Állanak előttem olyan arccal, mint a latrok szoktak az akasztófa alatt.
 - Hát Nagy Márton: te beszélj először.
 Nagy Márton hebegve elmondja, hogy új irkát vett, és hogy Jancsi meglökte a tintásüveget. Azzal megáll. ,!
 - Tovább. Még nincs vége.
 - Hén aztán ,. hén ... aztán ... pofon, h ,. vágtam.
 - No most már beszéljen Kószó János.
 Kószó János valamivel nyugodtabb. Csak az orra mozog, meg a szemöldöke. Már bizonyára sokszorosán átfontolgatta az esetet, s a maga bűnét sokkal kisebbnek tudja, mint a Marciét.
 - Nem láttam, hogy izé... mit csinál Marci, mondja ártatlankodva. Csak ahogy megfordultam, meglöködött.
 - Ha tudtad volna, hogy tinta van a kezében, meglökted volna?
 - Dehogy.
 - No Nagy Márton! Bűnösnek vádolod-e még Jancsit?
 - Nem... h.
 - Jól tetted-e, hogy pofon vágtd?
 Erre nem felelt azonnal. Egyet nyelt, aztán megint egyet nyelt. A szó nem jön.
 - No?
 Könyező szemmel feleli:

- Nem... h.
 - Tudod-e te azt, hogy nagy bünt cselekedtél? Tudod te azt, hogy az ember arca a lélek virága! Aki az arcot megüti, a lelket üti meg! A lélek pedig Istenből való részünk; örökkévaló! A fiú szeméből könnyek görögnek.
 A szavakat, aligha értette; de a hangnak is van értelme, mikor a hang a szívhez szól.
 - Bánod-e, hogy ezt cselekedted?
 - Bánom h.
 - Hát ha bánod, csókold meg ott, ahol megütötted.
 Jancsi odafordítja az arca jobb felét. Marci bűnbánattal megcupantja. Aztán megint állnak várakozó szemmel, de most már nyugodtabban.
 - Haragszol-e még Jancsi Marcira?
 - Nem haragszom - feleli a fiú csöndesen. - .
 - De ennek most nincs tintája. Megfelezed-e vele a magad tintáját?
 - Meg.
 - Hát akkor elmehettek. .
 Az ablakon utánuk néztem. Kint a havas kocsúton csöndesen ballagtak egymás mellett. A dombon, a keresztnél, Marci megállt. Beleenyúlt könyékig a tarisznyába. Jancsi is megállt, s várakozón nézte a munkálatot.
 Marci előmunkálta a tarisznya aljából a nagy birsalmát, meg a bugylibicskát. Az almát kettévágta. Odanyújtotta a felét Jancsinak.

Gárdonyi Géza

A kereszt felső
 ága égre mutat,
 nagy örömhírt tudat:
 „itt van a te utad”

a kereszt két karja a lége szétszalad,
 rajta sovány kezek tört vért virágnak:
 „vigyázz: ör a lélek, de a test megszakad,
 kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad”

a keresztnek alsó
 ága földre mutat:
 „vesződj: itt áss kutat,
 lásd benne arcodat.”

Weöres Sándor: Kereszt-árnykép

Az emberfia halála a megváltás

Boldogok, akik nem látják, mégis hisznek benne. Hinni az Emberfiában, aki meghalt?

Életet és örömet jött adni az embereknek, sőt boldogságait hirdette részünkre. Mégis így kellett szólnia tanítványaihoz: „Most fölme gyünk Jeruzsálembe. Ott a főpapok és az írástudók kezébe adják az Emberfiát. Azok halálra ítélik és kiszolgáltatják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megostorozzák és megfeszítsék, de harmadnapra feltámad.” (Mt 20,18-20)

Minden így történt. Isten-emberi hatalmával elkerülhetett volna a halált, főként a kínhalált. Nem tette. Miért? A Fiú a megtestesülés által a teljes emberi életet vállalta a magzati élet első szívdobbanásától a halál végső szívdobbanásáig. Másrészt a kereszthalállal tökéletes szeretetét kívánta megvallani a mennyei Atyának minden ember nevében.

Önként vállalta a halált. „Azért szeret engem az Atya, mert odaadom az életemet, hogy aztán visszavegyem. Senki sem veszi el tőlem: önként adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam és hatalmam van arra, hogy visszavegyem.” (Jn 10,17)

Halálának előestéjén félelem töltötte be szívét. „Halálosan

szomorú a lelkem...” - mondta tanítványainak. Majd arcra borulva könyörgött: „Atyám, ha lehetséges, múljék el ez a kehely, de ne úgy legyen, amint én akarom, hanem, amint te.” Vércseppekben hullott verejtéke a földre. (Mt 26,38; Lk 22,45)

Magányossá vált a halál örvényében: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27, 46) Haldoklásában egybelátja egész életét, s minden „kudarca”, „veresége” ellenére értelmét látja tetteinek, szavainak, kínjainak. A győzelem, a véghezvitt mű tudatában kiáltotta: „Beteljesedett!” Lelkét e szavakkal lehelte ki: „Atyám, kezembe ajánlom lelkemet.” (Lk 23, 46)

Az Emberfia emberként halt meg. Saját halálát élte meg. „...éppen ezért az óráért jöttem” - mondotta szenvedése előtt. Miért?

Az emberiség őstörténete szerint Isten szeretetből szeretetben szeretetre teremtette saját hasonlatosságára az embert. E szeretetet az Atya iránti engedelmességben viszonzhatta volna. Nem tette. Az Atya akaratának megszegése, a visszautasított szeretet bűn. Az emberben az istenkép, mellyel hasonlóvá vált az Atyához, megsérült. Hogy az istenarc az emberben újra széppé váljék, az ember újra szerethesse Istenét. A Fiú emberré lett, hogy emberszívvvel mutassa meg tökéletes szeretetét az emberek nevében az Atya felé. Az elhatalmasodott bűnt istenemberi szívéből kiáradó szeretettel, kegyelemmel, túlaradó bőséggel tegye jóvá.

(Rom 5,20) A bűn terhétől váltotta meg a világot és tette az embert - engem, téged, minden embert - alkalmassá, hogy az Atya irgalma átölelje, minden „tékozló fiú” és „tékozló leány” hazatérjen, sőt a szeretetben egyesülhesen Istenével.

Íme az Emberfia, a másokért élő ember, másokért meghalni kész ember, amint mondotta: „NAGYOBB SZERETETE SENKINEK SINCS ANNÁL, MINT AKI ÉLETÉT ADJA BARÁTAIÉRT.” Pál apostollal vallhatjuk: „Isten Fia hitében élek, AKI SZERETETT ENGEM ÉS ÖNMAGÁT ADTA ÉRTEM.” (Gal 2,20)

A kereszten függő Emberfia Isten megszemélyesített ember-szeretete!

A harmadik évezredben az ember továbbra is ember lesz. Szenvedés és halál megmarad életében. A szenvedés és halál kínzó kérdésére még nem találtunk megoldást, sem választ. Egyedül Ő, az Emberfia megfeszítetten (költönk kérdését kijelentő módon) állítja: ha örök életre születünk, nem halunk meg hiába.

A szenvedés, a halál akkor örjítő, ha semmi értelme. Az emberi sorssal teljesen szolidáris megtestesült Fiú halála minden idők emberének mutatja, hogy a teremtés rendjében, de a megváltás által különösen könnyeink e l f o g a d h a t ó k , „megsemmisülésünk” az Atya kezébe „emelkedő zuhanás”.

Pál apostollal valljuk: „Testünkben Jézus kínszenvedését hordozzuk szüntelen” és „testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára.” (2Kor 4, 10ésKoll,24)

Hinni a keresztre feszítettben ?

Igen. És bízni! (Máczy István)

kicsit csend van

Húsvéti csend

Lelkem, dalolj a húsvét Örömeről!
 Csengjen a hangod,
 mint a hegyi csermely
 fentről hozott,
 kristályos-tiszta hangja,
 mint a hóvirágok teher harangja.
 Legyen dalodban élet és erő...
 fakadó rügyek, fesledő virágok:
 a tavasz, mely meggyőzte a világot.
 Legyen benne ragyogó diadallal
 a hosszú éjszakát elűző hajnal!
 Az a mosolygó, bíborfényű reggel,
 melyen a sírban hasztalan keresték
 gyászt illatozó, könnyes kenetekkel
 a Názáreti Jézus drága testét,
 mert élt, előttük feltámadva járt.
 Visszhangozd szívük
 ujjongó szavát.
 Húsvétről zengjen,
 zengjen hát az ének!
 Lelkem, adj hangot húsvét
 örömének!
 Vigyelek... várok... Csend van, hosszú,
 tiszta,
 mint mikor az ég harmatkönnyét issza
 minden fűszál még... és hiába kérem:
 ösvényein ott jár az élő Mester
 feltámadottan, tündöklő-fehéren,
 bűn és halál felett diadallal.
 Ujjongó lelkem lépteire hallgat,
 és ezt a csendet hogy zavarná dallal?!

T.E.

Nincs mentség!

Legközelebb, amikor úgy érzed, hogy Isten nem tud téged használni, akkor gondold végig:

Noé részeges volt,
 Ábrahám túl öreg volt,
 Izsák egy álmodozó volt,
 Jákob hazudozott,
 Lea csúnya volt,
 Józsefet rászedték,
 Mózes beszédhibás volt,
 Gedeon félős volt,
 Sámsonnak hosszú haja volt és futott a nők után,
 Ráháb prostituált volt,
 Jeremiás és Timóteus túl fiatalok voltak,
 Dávidnak viszonya volt és ráadásul gyilkos is volt,
 Éliás öngyilkos hajlamú volt,
 Izajás pucéran prédikált,
 Jónás menekült Isten elől,
 Noémi özvegy volt,
 Jób csődbe jutott,
 Keresztelő János bogarakat evett,
 Péter megtagadta Krisztust,
 Az apostolok elaludtak ima közben,
 Márta mindenben aggodalmaskodott,
 A szamáriai asszony elvált, nem is egyszer,
 Zakeus túl alacsony volt,
 Pál túl aggályoskodó volt,
 Timóteusnak daganata volt,
 és Lázár halott volt!

Szóval nincs több kifogás! Isten ki tudja használni a benned rejlő lehetőségeket ...

Az utolsó vacsora

*János a Mester nagy szíven pihen,
E tiszta szíven, e csöndes szíven
Pihen, de lelke a holnapra gondol
S fiatal arca felhős lesz a gondtól.*

*Mély hallgatás virraszt az asztalon.
Az olajfák felől a fuvalom
Hűsen, szomorún a szobába téved,
Be fáj ma a szél, az éj és az élet!*

*Tamás révedve néz a mécsvilágra,
Péter zokog és árvább, mint az árva,
Judás se szól, csak apró szeme villan,
Remegve érzi: az ő órája itt van!*

*Csak egy nyugodt. Nagy, sötétkék szemében
Mély tengerek derűs békéje él benn.
Az ajka asztali áldást rebeg
S megszegi az utolsó kenyeret!*

Juhász Gyula

Átszegzett kezednek köszönöm!

Jézusom, a Te irgalmas kezed!
Megkötözték, keresztre szegezték!
Hogyan simogatta
a gyermekeket,
érintette leprások sebes
testét,
osztott az éhezőknek
kenyeret,
intett csendet szeleknek és haboknak...
látásra nyitotta a vak
szemet,
és életre keltette a halottat.
De csodatévő, irgalmas
kezed
megkötözöttén és
átszegezettén,
a legcselekvőbb,
leghatalmasabb!
Bűn rabjai ujjonganak: „Szabad lettem!”
Hogy a bilincs ezer darabra tört,
kitárulhatott átkos
börtönöm,
s szabaddá tettél boldog szolgálatra:
megkötözött, keresztre szegzett
kezednek köszönöm!

Szeretlek apa...

Apa és kislánya esete a szeretettel

Míg egy férfi új autóját polírozgatta, a kislánya felvett egy követ és vonalakat karcolt az autó oldalára. Haragjában a férfi megfogta a gyermek kezét és többször ráütött, nem figyelve, hogy egy franciakulccsal üti. A kórházban a gyermek elvezette az ujját a többszörös törés miatt.

Amikor a gyermek meglátta a kórházba hozzá érkező apját, szemében fájó tekintettel kérdezte: Apa, mikor fog visszamenni az ujjam? Az apa felismerve tettének súlyát, szólni sem tudott. Visszament az autójához és többször belerúgott. Saját cselekedetétől feldúlva leült az autó elé és a karcolásokat nézte, majd megfejtette az írást. A gyermek ezt karcolta az autó oldalára: „SZERETLEK APA!”

A tárgyak használatra vannak, az emberek szeretetre!

Ma fordított világban élünk:

az emberek vannak használva és a tárgyak vannak szeretve.

Legyünk óvatosak és tartsuk emlékezetünkben ezt a gondolatot:

a tárgyak azért vannak, hogy használjuk őket!

Az emberek azért vannak, hogy szeressük őket!

Próbáld meg mindig uralkodni az érzelmeiden!

Vigyázz a gondolataidra, mert szavak lesznek belőlük!

Vigyázz a szavaidra, mert cselekedetek lesznek belőlük!

Vigyázz a cselekedeteidre, mert megszokások lesznek belőlük!

Vigyázz a megszokásaidra, mert szenvedély lesz belőlük!

Vigyázz a szenvedélyedre, mert rabsággá és végzeteddé válhat!

A harag és a szeretet nem ismernek határt! Válaszd a szeretetet, hogy szép és kedves életed legyen...

Egy csepp közélet

Szociális szavazás lesz

Magyar Nemzet

Rövidesen véget ér a zsarnokság. Az agónia hosszú volt: ma két éve zajlott az úgynevezett szociális népszavazás, amikor tördöféseként érték a nép jól irányzott „igen” válaszai a ballib kormányt. A döntő többség egyetértett a Fidesz három kezdeményezésével: hogy ne kelljen kórházi napidíjat fizetni, hogy ne kelljen vizitdíjat fizetni, s hogy ne kelljen tandíjat fizetni a felsőoktatásban.

Gyurcsány egy darabig akként évődött, hogy a Fidesz vacak háromszáz forintért (ennyi volt a vizitdíj összege) csinálja a balhét; s hogy az emberek csupán azt mondták a szavazáskor, kevesebbet akarnak fizetni. Persze tudta ő is, amit Horn Gábor: nem azt mondták. Nemcsak arról a pár konkrét díjtételről volt szó, hanem az egész piacimádó, vadkapitalista szemléletről. Az emberek azt mondták, hogy elégük van abból a politikából, ami megszorításokkal, a középvállalkozói réteg tönkretételével, iskola-, vasút- és kórházbezárásokkal jár. A nép kinyilvánította, hogy nem akar neoliberais, neokonzervatív, neotudomisen kormányt, amely elszaggatja a szociális hálót, méltánytalan a nyugdíjasokkal, s nem hajlandó meggyógyítani azokat, akiktől beszede ezért a pénzt. Biztos, hogy azóta sem akarnak olyan kormányt, ami a magyar középosztálytól összeharácsolt adókból százmilliárdokat juttat multinacionális cégeknek, de olyat sem, ami a megmaradt zöld területeket logisztikai telephelyekké változtatja.

A szociális népszavazás, amelyet a Fidesz kezdeményezett, egy antiszociális politika elleni tiltakozás volt. Tetszenek emlékezni, hogyan reagáltak erre az úgynevezett szabad demokráta? A Fidesz-logóból vörös csillagos emblémát készítettek, és azt harsogták: az ellenzéki párt vissza akarja állítani a szocializmust. Hát, ha valakinek van köze a létező szocializmus-hoz, az épp a régi rezsime vezetőiből verbuválódott, ma is öskomsiktól hemzsegő MSZP.

Amellyel épp az SZDSZ élt édes szimbiózisban, hosszú ciklusokon át... Mégis a Fideszt szocialistázták le, amikor méltányosságot és szolidaritást emlegetett. Miért? Mert ez a gazdasági liberálisok tipikus vonása: ha valaki nem kívánja szétverni a nyugdíjrendszert, szeretne segíteni a lemaradókon, közfeladatnak tekintik a közoktatást, s főleg ha nem utálkozva ejti ki azt a szót, hogy állam, azt szocialistának bélyegzik.

Pedig a szocialista és a szociális között óriási a különbség. Szociális államra szükség van, szocialistára nagyon nincs. Nem kell „atyáskodó” állam, amely bamba, igénytelen fogyasztói jóléttel kábítja a polgárait, s amely helyettük gondoskodik róluk. (Rólam az állam ne gondoskodjon, nem vagyok én Hagyó Miklós!) Takarékos, de erős államra viszont szükség van, amely segít azokon, akik nem tudnak magukon segíteni, mert öregek, vagy betegek, vagy még kicsik hozzá. A szociális állam az oktatást hosszú távú befektetésnek tekintik, a magántulajdont tiszteletben tartja, és a vállalkozói kedvet erősíti. De

nem költi a szorgalmasan dolgozók adóforintjait a munkakerülők segélyezésére, és a külföldi nagyvállalatok helyett a hazai kisvállalkozásokat hozza előnyös helyzetbe.

Ma két éve a nagyobbik ellenzéki párt végképp elkötelezte magát a szociális gazdaságpolitika mellett. Most ezt várják tőle mindazok, akik akkor – és azóta – mellé álltak. Könnyen megeshet, hogy a Fidesz néhány hét múlva olyan hatalmas lehetőséget, olyan óriási választói felhatalmazást kap, amekkorát még nem kapott magyar kormány a rendszerváltozás óta. Méltónak kell bizonyulnia erre, eddigi igéreteinek szellemében.

Balavány György

Magyar könyörgés

Ó mért nem küldöd sugaradat,
Ó mért nem küldöd sugaradat,
Isten, mennyei kardodat.

És mért nem küldesz látnokot,
Húnyt szemmel aki vezetni szokott,
Rettenetes lángoszlopot.

Mit mutassunk? Nyitott sebeket,
Sáros, sebes, nyüves szíveket?
– Megalázottat ki szeret?

Emeld fel mégegyszer a főnket
Gyűjtsd össze megtört kis erőnket,
Könyörgegni hogy tudjunk előtted.

Füst Milán

Isteni Ige Világmissziós Imaközösség

Bemutakozás

Az Isteni Ige Társasága, azaz a verbita rend a rendszerváltás után kezdte újra működését Magyarországon. A rendet Szent Arnold Janssen német pap alapította 1875-ben, Hollandia egy kis falujában, Steylben. Ma már a Föld több mint hetven országában vannak jelen. A liturgikus szolgálat mellett kulturális, szociális, műszaki, emberjogi, kommunikációs feladatok várnak rájuk.

Bővebben róluk: www.verbita.hu.

Mivel missziós munkájuk elképzelhetetlen világi segítők nélkül, örömmel és hálával fogadják a plébániákon létesült imaközösségeket. A közösségek révén,- amelyekbe minden korosztályt hívnak és várnak,- együttműködés alakul ki a verbita rend és a világi emberek között, amely segítséget nyújt a helyi egyházközségeknek is.

Az imaközösség imádkozik a világmisszióért, az egyház minden szükségletéért, papi, szerzetesi misszionáriusi hivatásokért. Az imaközösség hirdeti Isten Igéjét, különösen hangsúlyozva az egész világra szóló missziós küldetés fontosságát. A közösség tagjai életük példájával is megvilágítják a kereszténység fontosságát, illetve a helyi egyházközségben felhívják a figyelmet más keresztények helyzetére a világban

Lóránt atya meghívására 2009.május 3-án jött el plébániánkra Burbela Gergely atya vetített, képes előadás során beszélt a már működő közösségek életéről, felépítésükről, missziós céljaikról. Ekkor alakult meg a helyi csoportunk. Két aktív dolgozó kivételével 10-12 nyugdíjas vállalta örömmel az „alapító tagságot”.

Havonta egy alkalommal találkozunk, együtt imádkozunk és hisszük, hogy közösségünket Isten lelke alakítja, és bizalommal kérjük kegyelmét.

Szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődőt a hónap második csütörtökén fél 5 órától fél 6 óráig a plébánia Szalézi termébe.

Imaközösség nevében: Mándli Anna

Janssen Szent Arnold imája a megfeszített Úr előtt

Uram, édes Üdvözítőm, amint a kereszten szemlélek, dicsőítelek téged, és hirdetem, hogy a te kereszted az én üdvösségem és reményem, kérlek add meg nekem a kegyelmet, hogy megismerjem feltétel nélküli szeretetedet. Taníts meg arra, hogy úgy higgyek Atyád jelenlétében, ahogyan te hittél a kereszten annak ellenére, hogy annyira távolinak érezted őt. Uram, te megengedted, hogy testedet keresztre szögezzék és átszúrják, hogy gúnyoljanak és nevetségessé tegyenek, és hogy kivégezzenek, mint egy gonosztevőt. Életed teljes kudarcnak tűnt, és sokan örültek, hogy végre kitöröltek téged az élők sorából. Mégis a kereszten elszenvedett haláltusádban akartad kinyilatkoztatni, hogy te valóban az Isten fia vagy. Amikor kudarcra és kiábrándultsággal, értelmetlenséggel, félelemmel és fájdalommal találkozom, és szeretnék elmenekülni a nehézségek és kötelességek elől, légy te az én segítőm és támaszom, életem értelme és az én üdvösségem.

(Ford.: Pisztor Ferenc, novícius)

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; szjosef.kanizsa@chello.hu Honlap:

www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10, du. 16-18 óra között.